

Arrest

nr. 190 032 van 25 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 maart 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker op 8 maart 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 april 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 januari 2016 dient de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van "*ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin*" van zijn neef I. M., die de Nederlandse nationaliteit heeft. Op 26 juli 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.2. Op 7 september 2016 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van *“ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin”* van zijn neef I. M., die de Nederlandse nationaliteit heeft. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, waaruit blijkt dat de bloedverwantschap werd bewezen door middel van de geboorteaktes van hemzelf, zijn neef en zijn broer, en waarin hem wordt gevraagd om binnen de drie maanden het bewijs voor te leggen van het ten laste zijn van de Unieburger in het land van herkomst of van het er deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de Unieburger.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker de volgende stukken heeft ingediend:

- gelijkvormigheidsattest n° 530/2016;
- “certificat de scolarite” n° 01./..2016;
- “certificat de scolarite” n° 02./..2016;
- “attestation administrative”;
- “Attestation De Charge De Famille”;
- certificaten opleiding Nederlands op naam van de verzoeker;
- attest voor regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie;
- “certificat de non-imposition” n°0241346.

Op 6 maart 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht op 8 maart 2017. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07/09/2016 werd ingediend door:

“(…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg reeds op 28.01.2016 gezinshereniging aan. Deze werd op 26/07/2016 geweigerd met de volgende motivering:

“Als bewijs deel uit te maken van het gezin van EU’er legt betrokkene als bewijsstuk twee “certificat de residence” dd 04.11.2015 voor op naam van zichzelf en zijn oom waaruit moet blijken dat betrokkenen in Marokko hetzelfde adres hebben. Echter, dit is geen voldoende bewijs dat betrokkene deel uitmaakte van in het land van herkomst of origine van het gezin van de referentiepersoon. Het attest bevestigt enkel dat betrokkene en de referentiepersoon hetzelfde verblijfsadres in Marokko hebben, voor zover ze er op bezoek gaan. In beide attesten is immers opgenomen dat ze werknemer zijn in het buitenland. De Marokkaanse autoriteiten zijn er zich dus wel degelijk van bewust dat beide mannen helemaal niet gedomicilieerd zijn op voornoemd adres op datum van 4.11.2015. Dit stemt overeen met de informatie die wij over beide mannen hebben. Uit het dossier van de referentiepersoon blijkt dat hij sedert 05.04.2012 in Antwerpen verblijft, komende van Nederland. De gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine, voorafgaandelijke aan de aanvraag tot gezinshereniging, kan op basis van de attesten van 4.11.2015 niet worden vastgesteld. Wat de getuigenissen en bewijzen betreft waaruit zou moeten blijken dat betrokkene sinds lang op hetzelfde adres als de referentiepersoon heeft gewoond in België, dit is niet relevant gezien het wel degelijk de bedoeling is dat wordt aangetoond dat de mannen deel uitmaakten van hetzelfde gezin van in het land van herkomst of origine.

Verder, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient aangetoond te worden dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond van betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, voorafgaandelijk aan de aanvraag tot verblijf. Ook dit kan uit het voorgelegde bewijsstukken niet worden besloten. Er wordt geen document voorgelegd waaruit moet blijken dat betrokkene geen inkomen had en waaruit moet blijken dat betrokkene al ten laste was van in het land van herkomst van de EU-referentiepersoon. Als bewijs van ten laste te zijn hier in België wordt een Omnipas van De Lijn voorgelegd, bewijzen van betaling van ziekenhuiskosten, een attest van aanwezigheid bij tandarts D. M. (...) en een aantal verklaringen op eer. Betrokkene kan echter geen

verblijfsrecht ontleen aan een situatie van onvermogen die hij voor zichzelf in België creëerde door illegaal te verblijven.”

Betrokkene legt bij de huidige aanvraag de volgende stukken voor:

- *Gelijkvormigheidsattest met legalisatie I. A. (...) dd. 07.11.2016 waarin staat dat I. A. (...) dezelfde persoon is als I. A. (...)*
- *Schoolattest vanuit Marokko waarin staat dat A. (...) en M. (...) op dezelfde school hebben gezeten in Marokko: dit attest toont niet aan dat betrokkene ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van zijn gezin, enkel dat betrokkene en de referentiepersoon naar dezelfde school geweest zijn.*
- *Attestation administrative (attest van woonst) waaruit blijkt dat A. (...) en M. (...) op hetzelfde adres hebben gewoond in Marokko van 1992 tot 2010. De voorgelegde samenwoning is onvoldoende recent om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Voor zover dit attest dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat uit het voorgelegde stuk enkel een samenwoning blijkt; er blijkt niet dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.*
- *Attest onvermogen vanuit Marokko met apostille: dit attest toont enkel aan dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst*
- *Attestation de charge de famille met apostille opgesteld door de Marokkaanse autoriteiten dd. 24.08.2016. Gelet op het feit dat betrokkene reeds sinds 28.01.2016 was ingeschreven in België kan gesteld worden dat het niet aan de Marokkaanse autoriteiten is om vaststellingen te doen over situaties (al dan niet ten laste zijn van de referentiepersoon) die zich deels in het buitenland hebben afgespeeld.*
- *Bewijzen inburgering I. A. (...)*

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt opnieuw niet afdoende dat betrokkene in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie of reeds van in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

De andere voorgelegde documenten (zoals de bewijzen inburgering) doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt.

*Bij het nemen van deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van minderjarige kinderen of een medische problematiek is nergens sprake. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen, derhalve kan hij niet langer in België verblijven en hoort het illegaal verblijf van betrokkene te worden opgemerkt en een bevel te worden gegeven. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.
(...)”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 47/1, 2°, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van de hoorplicht en van het beginsel van fair play.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

*Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:
“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”*

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De beslissing is kennelijk onredelijk.

De eerste aanvraag werd afgewezen omdat uit de 2 "certificats de residence" niet zou gebleken hebben dat betrokkene op hetzelfde adres hebben gewoond in Marokko.

De getuigenissen over de samenwoning in België werden niet relevant geacht, omdat de Samenwoning in Marokko diende te zijn.

Er werd ook geen attest van onvermogen voorgelegd, zodat het ten laste zijn niet werd aangetoond.

Bij de 2de aanvraag tot inschrijving werden andere documenten voorgelegd.

1. Gelijkvormigheidsattest (stuk 7)

2. Schoolattest (stuk 8)

3. Attestation administrative (stuk 9) waaruit blijkt dat verzoeker en de referentiepersoon op hetzelfde adres woonden in Marokko van 1992 tot 2010. De DVZ acht de samenwoning ten onrechte onvoldoende recent. Bovendien zou hieruit enkel blijken dat er een samenwoning was, maar dat er niet uit zou blijken dat er van een gezin sprake was. Verzoeker betwist dat de samenwoning tot 2010 niet aanvaard zou kunnen worden. Uit de wet blijkt immers niet dat de samenwoning zeer recent moet geweest zijn. Verwerende partij voegt derhalve de jure een bijkomende voorwaarde toe welke niet voorzien is in art. 47 Vw. Omdat betrokkenen samen woonden kan er niet dienstig worden betwist door DVZ dat zij deel uitmaakten van elkaars gezin.

Verwerende partij heeft eveneens geen rekening gehouden met het gezin dat gevormd is in België. (stukken 16-24)

Sedert begin 2016 verblijft verzoeker legaal in het Rijk en vormt hij alhier een gezin met de referentiepersoon. Met dit gegeven is geen rekening gehouden. De vreemdelingenwet sluit niet uit dat er een gezin kan gevormd zijn in België voorafgaand aan de aanvraag. Omdat het nu handelt over een tweede aanvraag dient het gezin dat gevormd werd bij de vorige aanvraag met een legaal verblijf in rekening gebracht te worden.

De RvV heeft reeds te kennen gegeven (Arrest RvV nr. 182 882 d.d. 24.02.2017) dat de doelstelling van artikel 3, 2de lid van de RL 2004/35/EG, waarvan art. 47 Vw. de omzetting vormt, erin bestaat om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de EU te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

4. Attest van onvermogen (stuk 10): verwerende partij betwist niet dat verzoeker geen inkomsten en geen onroerende goederen heeft. Het staat bijgevolg vast dat verzoeker behoeftig is.

5. Attestation de charge de famille met apostille (stuk 11): verwerende partij betwist ten onrechte de inhoud van dit bewijs. Hieruit blijkt effectief dat verzoeker ten laste was van de referentiepersoon. D.i. een officieel document waarvan de inhoud niet zomaar door verwerende partij opzij kan gezet worden. De inhoud is bewijskrachtig, tenzij het tegendeel wordt bewezen door verwerende partij, quod certe non. De wetgeving voorziet verder geen minimale duur waarin Unieburger de derdelander bijstand moet verlenen. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is. De eis van de DVZ dat je minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen is strijdig met de mededeling van de Europese Commissie d.d. 02.07.2009.

Verzoeker staat ingeschreven op hetzelfde adres als zijn neef, de referentiepersoon, en zijn huisvesting wordt ook gefinancierd door de broer.

Omdat het buiten kijf staat dat verzoeker onvermogen is, dient het ook voor waar aangenomen te worden dat hij ten laste van zijn neef is geweest.”

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker stelt een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Hij betoogt dat de beslissing kennelijk onredelijk is. De eerste aanvraag zou zijn afwezen omdat de twee ‘certificats de résidence niet zouden aantonen dat hij en de referentiepersoon op hetzelfde adres hebben gewoond. Volgens hem blijkt uit het attestation administrative dat hij overmaakte bij de twee aanvraag dat hij en de referentiepersoon van 1992 tot 2010 op hetzelfde adres hebben gewoond in Marokko en voegt het bestuur een voorwaarde toe aan de wet door te stellen dat het niet voldoende recent is. De wet zou niet uitsluiten dat er een gezin zou zijn gevormd in België voor het indienen van de aanvraag. Het zou vaststaan dat hij behoeftig is nu niet betwist wordt dat hij geen inkomen en onroerende goederen heeft. Uit de attestation de charge de famille zou blijken dat hij effectief ten laste was van de referentiepersoon. De wetgeving zou geen minimale duur voorzien waarin de Unieburger de derdelander de bijstand zou moeten verlenen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker reeds op 7 september 2016 een eerste aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) als ten laste of deel uitmakend van het gezin van I. M. (...) Op 26 juli 2016 werd de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20). In die beslissing werd gemotiveerd dat de 2 voorgelegde “certificat de residence” enkel aantoont dat verzoeker en de referentiepersoon op hetzelfde adres hebben verbleven doch dat eruit ook blijkt dat ze werknemers zijn in het buitenland, waardoor de Marokkaanse autoriteiten er zich ervan bewust zijn dat beide mannen helemaal niet gedomicilieerd zijn op het voornoemde adres. M.b.t. het onvermogen werd erop gewezen dat verzoeker geen verblijfsrecht kan ontleen aan een situatie van onvermogen die hij voor zichzelf in België creëerde door hier illegaal te verblijven.

In het kader van de nieuwe aanvraag die hij opnieuw indiende op grond van artikel 47 van de vreemdelingenwet en ten gevolge waarvan de thans bestreden beslissing werd genomen, legde verzoeker de volgende stukken voor:

- Gelijkvormigheidsattest;
- Certificat de scolarité;
- Attestation administrative;
- Attestation de charge de famille;
- Certificaat opleiding;
- Geboorteakte;
- Attestation de lien de parenté.

M.b.t. het schoolattest, waaruit enkel kan worden afgeleid dat verzoeker en de referentiepersoon naar dezelfde school zijn gegaan, werd geoordeeld dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de verzoeker ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Verzoeker toont niet aan dat dergelijke argumentatie kennelijk onredelijk zou zijn.

M.b.t. het attest van woonst werd gemotiveerd als volgt:

“(…) waaruit blijkt dat A. (...) en M. (...) op hetzelfde adres hebben gewoond in Marokko van 1992 tot 2010. De voorgelegde samenwoning is onvoldoende recent om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag geïntegreerd. Voor zover dit attest dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat uit het voorgelegde stuk enkel een samenwoning blijkt; er blijkt niet dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.”

Waar verzoeker meent dat het bestuur een voorwaarde toevoegt aan de wet door te stellen dat het niet voldoende recent is, gaat hij eraan voorbij dat eveneens werd geoordeeld dat uit het attest enkel een samenwoning blijkt en niet dat verzoeker samen met de referentiepersoon en gezin heeft gevormd of ten laste was van hem. Verzoeker is niet in staat om die vaststelling te betwisten of om aannemelijk te maken dat de redenering van het bestuur in die zin kennelijk onredelijk zou zijn.

Verzoekers betoog, dat het zou vaststaan dat hij behoeftig is nu niet betwist wordt dat hij geen inkomen en onroerende goederen heeft, lijdt niet tot de vaststelling dat hij ook effectief ten laste was van de referentiepersoon. De loutere status van behoeftigheid volstaat immers niet om het ten laste zijn van een bepaald persoon te weerhouden. Daarenboven toont het attest van onvermogen uit Marokko et apostille enkel aan dat hij onvermogen was in het land van herkomst en geen band van afhankelijkheid van de referentiepersoon. Verzoeker legde meers geen bewijzen van financiële steun voor. Het tegendeel toont hij alleszins niet aan.

Waar hij stelt dat uit de attestation de charge de familie zou blijken dat hij effectief ten laste was van de referentiepersoon, gaat hij eraan voorbij dat dit attest werd opgesteld door de Marokkaanse autoriteiten op 24 augustus 2016, terwijl verzoeker reeds vanaf 28 januari 2016 was ingeschreven in België. Verzoeker gaat niet in op de motivering van de bestreden beslissing stellende dat “het niet aan de Marokkaanse autoriteiten is om vaststellingen te doen over situatie (al dan niet ten laste zijn van de referentiepersoon) die zich deels in het buitenland hebben afgespeeld”. De wetgeving voorziet inderdaad geen minimale duur waarin de Unieburger de derdelander de bijstand zou moeten verlenen, doch het komt aan de aanvrager wel toe om bewijzen te leveren van die financiële ondersteuning waaruit het ‘ten laste zijn’ effectief kan worden afgeleid. Uit voorgaande blijkt dat verzoeker dergelijke bewijzen niet heeft geleverd.

Met zijn betoog, waarin hij voorbijgaat aan de concrete motiveringen die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, toont hij geen schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Het enig middel is niet ernstig.”

2.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert de verzoeker een theoretisch betoog over het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van fair play, doch laat hij na in zijn verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze hij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker “niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie”, nu uit het geheel van de voorgelegde documenten opnieuw niet afdoende blijkt dat hij “in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie of reeds van in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging”. Hierbij wordt de motivering van de beslissing van 26 juli 2016, waarbij de eerste aanvraag van de verzoeker om gezinshereniging werd geweigerd, hernomen en worden tevens de stukken die de verzoeker bij de huidige aanvraag heeft

voorgelegd afzonderlijk en *in concreto* besproken. Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het *“legaal verblijf in België is verstreken”*, waarbij tevens rekening wordt gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)”

Aldus moet een ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet bewijzen dat hij, in het land van herkomst, ten laste is van de referentiepersoon of dat hij, in het land van herkomst, deelt uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. De documenten die dit aantonen moeten uitgaan van de overheden van het land van oorsprong of herkomst en bij ontstentenis hiervan kan elk passend bewijs gegeven worden.

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*

• de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen. Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Door er louter op te wijzen dat hij in het kader van zijn tweede aanvraag een gelijkvormigheidsattest en een schoolattest heeft voorgelegd, beperkt de verzoeker zich tot het aangeven van wat hij bij zijn aanvraag heeft bijgebracht, zonder aan te tonen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat in het gelijkvormigheidsattest staat dat I. Abderrahmane dezelfde persoon is als I. Abderrahman en dat hij met het voorgelegde schoolattest, waarin staat dat hij op dezelfde school heeft gezeten als M., niet aantoon

dat hij *“ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van zijn gezin”* maar enkel dat hij *“en de referentiepersoon naar dezelfde school geweest zijn”*.

Voorts betwist de verzoeker het motief in de bestreden beslissing dat de samenwoonst met zijn neef niet aanvaard zou kunnen worden omdat deze onvoldoende recent zou zijn, nu *“(u)it de wet (...) niet (blijkt) dat de samenwoonst zeer recent moet geweest zijn”*. Hij betoogt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris door dit te vereisen een voorwaarde toevoegt aan artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet die daarin niet voorzien is.

Er wordt nogmaals op gewezen dat een ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet moet bewijzen dat hij, in het land van herkomst, ten laste is van de referentiepersoon of dat hij, in het land van herkomst, deelt uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet wordt er op gewezen dat – hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”* vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet niet geheel samenvallen – dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3.2., eerste lid, a), van de Burgerschapsrichtlijn (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De doelstelling van artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

In het licht van het voorgaande lijkt het vanzelfsprekend dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, dient aan te tonen dat hij bij deze en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat heeft verbleven voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde (zie ook de conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, nrs. 86 en 90).

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier – meer bepaald de beslissing van 26 juli 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, die in de bestreden beslissing wordt geciteerd – dat de referentiepersoon sedert 5 april 2012 in België verblijft, komende van Nederland. Dit wordt door de verzoeker niet betwist. Nu de verzoeker enkel bewijzen heeft neergelegd waaruit blijkt dat hij met de referentiepersoon op hetzelfde adres heeft gewoond in Marokko van 1992 tot 2010 en uit niets blijkt dat hij nadien ook nog deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon in Nederland, kon de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op goede gronden vaststellen dat *“(d)e voorgelegde samenwoonst (...) onvoldoende recent (is) om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging”*. Door aldus te motiveren voegt de gemachtigde geen voorwaarde toe aan het bepaalde in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij aan deze bepaling een invulling die in overeenstemming is met de doelstelling ervan.

Tevens merkt de verzoeker op dat nu hij en de referentiepersoon samenwoonden er niet aan kan worden getwijfeld dat zij deel uitmaakten van elkaars gezin. Evenwel blijkt uit de bestreden beslissing

dat het *“attestation administrative”* in hoofdde niet wordt aanvaard omdat de voorgelegde samenwoning onvoldoende recent is en in ondergeschikte orde (*“(v)oor zover dit attest dient aanvaard te worden als begin van bewijs (...)”*) omdat hieruit enkel een samenwoning blijkt en niet dat de verzoeker deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Daargelaten de vraag of uit het voorgelegde *“attestation administrative”* dient te worden afgeleid dat de verzoeker in het verleden deel uitmaakte van het gezin van zijn Nederlandse broer, wordt erop gewezen dat uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dat hij het determinerende motief omtrent de vereiste van het *“deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”* in de bestreden beslissing, met name dat het voorgelegde document onvoldoende recent is om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, niet weerlegt of ontkracht. Gelet hierop, kan de kritiek van de verzoeker, die gericht is tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing, niet leiden tot de onwettigheid van deze beslissing (cf. RvS 9 september 2005, nr. 148.715).

Voorts laat de verzoeker gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met het gezin dat in België is gevormd. Hij stelt dat hij sedert begin 2016 in België met zijn broer een gezin vormt en stipt aan dat de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat een gezin gevormd kan zijn in België voorafgaand aan de aanvraag, temeer nu het al zijn tweede aanvraag betreft en derhalve rekening moet worden gehouden met het gezin dat werd gevormd bij de vorige aanvraag met een legaal verblijf. Vooreerst wordt erop gewezen dat de verzoeker voorbijgaat aan de letterlijke tekst van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat *“als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd (...) de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”*. Hieruit blijkt duidelijk dat de aanvrager in het verleden in het land van herkomst ten laste diende te zijn of deel diende uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. De interpretatie van de verzoeker, met name dat het land van herkomst ook het gastland kan zijn, is niet verenigbaar met de zin van de wet. Evenmin blijkt de redenering van de verzoeker verenigbaar met de voorbereidende werken van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet zoals deze hoger werden geciteerd. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat hij uit artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een recht op verblijf kan ontleen omdat hij in België – land dat als gastland moet worden aanzien en dus niet kan worden beschouwd als het land van herkomst van de verzoeker – een gezin zou vormen met zijn Nederlandse neef. Het gegeven dat de verzoeker tijdens de behandeling van zijn eerste aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie reeds met zijn neef in België een gezin zou hebben gevormd en dat hij tijdens de behandeling van deze aanvraag – die uiteindelijk niet werd ingewilligd – legaal in het Rijk kon verblijven laat niet toe te concluderen dat België zijn land van herkomst is en doet bijgevolg aan het voorgaande geen afbreuk.

Onder verwijzing naar het arrest nr. 182 882 van 24 februari 2017 van de Raad stipt de verzoeker nog aan dat de doelstelling van de Burgerschapsrichtlijn erin bestaat om het vrij verkeer van de Unieburgers te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen, dat de eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een Unieburger er immers toe zou kunnen leiden dat de Unieburger wordt ontmoedigd om naar een andere lidstaat te reizen en dat de vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger dan ook in die zin dient te worden geïnterpreteerd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de referentiepersoon sedert 5 april 2012 in België verblijft, komende van Nederland, wat de verzoeker niet betwist. De verzoeker licht niet toe op welke wijze het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon, door hem geen verblijfsrecht toe te kennen, in het gedrang wordt gebracht, te meer nu uit de bestreden beslissing blijkt dat hij niet afdoende heeft aangetoond dat hij *“in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie of reeds van in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging”*, wat niet wordt weerlegt of ontkracht.

Met betrekking tot het door hem voorgelegde attest van onvermogen laat de verzoeker gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet betwist dat hij geen inkomsten en geen onroerende goederen heeft, zodat het vaststaat dat hij behoeftig is. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat *“(u)it het geheel van de voorgelegde stukken (...) opnieuw niet afdoende (blijkt) dat betrokkene in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie of reeds van in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging”*. Hoewel de verzoeker kan worden bijgetreden waar de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zijn onvermogen in het land van herkomst niet lijkt te betwisten, volstaat dit niet als bewijs van het ten laste zijn van de referentiepersoon in de zin van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Uit het loutere gegeven dat

de verzoeker onvermogen was in zijn land van herkomst, kan niet zonder meer worden besloten dat hij ten laste was van de referentiepersoon. De verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij voorhoudt dat *“(o)mdat het buiten kijf staat dat verzoeker onvermogen is, (...) het ook voor waar (dient) aangenomen te worden dat hij ten laste van zijn neef is geweest”*.

De verzoeker werpt op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten onrechte de inhoud betwist van het door hem voorgelegde *“(a)ttestation de charge de famille”*. Hij laat gelden dat hieruit blijkt dat hij ten laste was van de referentiepersoon, dat het een officieel document is waarvan de inhoud bewijskrachtig is en dat het tegendeel ervan niet wordt aangetoond. Hij beperkt zich evenwel tot een loutere negatie van wat in de bestreden beslissing over dit attest wordt gesteld, met name dat *“(g)elet op het feit dat betrokkene reeds sinds 28.01.2016 was ingeschreven in België kan gesteld worden dat het niet aan de Marokkaanse autoriteiten is om vaststellingen te doen over situaties (al dan niet ten laste zijn van de referentiepersoon) die zich deels in het buitenland hebben afgespeeld”*, zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom deze vaststellingen feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van het door hem voorgelegde attest, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Ten slotte voert de verzoeker aan dat *“(d)e eis van de DVZ dat je minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen (...) strijdig (is) met de mededeling van de Europese Commissie”* en onderstreept hij dat de wetgeving geen minimale duur voorziet waarin de Unieburger aan de derdelander bijstand moet verlenen en dat de enige vereiste is dat de bijstand structureel en oprecht van aard is. Daargelaten de vraag of dergelijke voorgehouden criteria in overeenstemming zijn met de wet, blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit de overige stukken van het administratief dossier dat van de verzoeker wordt vereist dat hij het bewijs levert dat hij gedurende minstens zes maanden voor zijn aanvraag om gezinshereniging (financieel) werd ondersteund door zijn neef. Deze kritiek blijkt dan ook niet gericht te zijn tegen de bestreden beslissing en kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring ervan.

In de bestreden beslissing wordt de beslissing van 26 juli 2016, waarbij de eerste aanvraag van de verzoeker om gezinshereniging werd geweigerd en waarin gesteld werd dat er *“geen document (wordt) voorgelegd waaruit moet blijken dat betrokkene geen inkomen had en waaruit moet blijken dat betrokkene al ten laste was van in het land van herkomst van de EU-referentiepersoon”*, geciteerd en wordt verder met betrekking tot het door de verzoeker voorgelegde *“(a)ttestation de charge de famille”* gesteld dat *“(g)elet op het feit dat betrokkene reeds sinds 28.01.2016 was ingeschreven in België kan gesteld worden dat het niet aan de Marokkaanse autoriteiten is om vaststellingen te doen over situaties (al dan niet ten laste zijn van de referentiepersoon) die zich deels in het buitenland hebben afgespeeld”*. De verzoeker beperkt zich dienaangaande tot het uiten van algemene kritiek op de werkwijze van de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder echter een concreet verband te leggen met de motieven vermeld in de bestreden beslissing. De verzoeker toont hiermee niet aan dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat *“(u)it het geheel van de voorgelegde stukken (...) opnieuw niet afdoende (blijkt) dat betrokkene (...) reeds van in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging”*.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet aangetoond.

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN